

[Bollgministeren]

hvor jeg forstår, at Venstre har helt den samme opfattelse som regeringen, nemlig at det at satse på, at ledig arbejdskraft kommer i arbejde med at forbedre vore ejendomme, er en god målsætning.

Med disse bemærkninger mener jeg jeg har kommenteret alle de rejste synspunkter og takker for den velvillige modtagelse.

At Fremskridtspartiet principielt er modstander af forslaget, kommer ikke som den store overraskelse for mig, men jeg synes naturligvis, det er udmærket, at Fremskridtspartiet ligesom alle andre vil gå ind i udvalgsarbejdet for at gøre forslaget bedre. Jeg er også bestemt åben for argumenter, hvis man kan gøre den forenkling endnu bedre. Der vil sikkert være forskellige opfattelser af, hvordan man gør forslaget bedre, men vi vil overveje de forskellige forslag, og er der et generelt ønske, som alle kan tilslutte sig, er jeg selvfølgelig åben for det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 282:

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Midlertidig opholdstilladelse til spontane asylansøgere).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 28/4 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Dorte Bennedsen (S):**

I efteråret 1992 vedtog Folketinget lovfor-

slag nr. L 41, som var den første lov om at give midlertidigt ophold til visse personer fra eks-Jugoslavien. Loven, som byggede på en opfordring fra UNHCR, omfattede kun personer, der var indrejst før den 1. december 1992.

I Retsudvalget var der bred enighed om det rigtige i, at forslaget kun omfattede mennesker, der var indrejst før lovens ikrafttræden. Baggrunden herfor var dels den helt uoverskuelige situation, der opstod i løbet af efteråret i Jugoslavien, dels at det var en helt ny form for opholdstilladelser, der skulle indføres.

Men der var også enighed i udvalget om, at der skulle foretages en status her i foråret 1993. Og det er denne status, der er gjort, og som har resulteret i det forslag, som nu ligger på vores bord.

Socialdemokratiet kan støtte forslaget, og vi vil også gerne udtrykke tilfredshed med, at disse mennesker med midlertidig opholdstilladelse fortrinsvis anbringes i de nye flygtningelandsbyer, fordi det giver gode muligheder for at give dem en mere meningsfyldt dagligdag og for at gennemføre det undervisnings- og uddannelsesprogram, som skal komme dem til gavn, når de vender tilbage til det tidligere Jugoslavien.

I de forhandlinger, der foregik i efteråret mellem den daværende regering og Socialdemokratiet om indførelse af visumpligt over for visse af de tidligere jugoslaviske republikker, blev der også indgået en aftale om, at Danmark skulle følge opfordringen fra UNHCR om at modtage krigsfanger og deres nærmeste familie. Den daværende justitsminister satte i første omgang denne kvote til 100, og den forhøjede han senere til 200 personer.

På baggrund af problemets omfang og i lyset af, hvor mange krigsfanger andre lande inviterede, fandt vi imidlertid ikke, at denne kvote var rimelig, men vi havde ikke på det tidspunkt mulighed for at få den forhøjet yderligere.

Det er derfor med tilfredshed, at vi kan konstatere, at indenrigsministeren med hjemmel i lovforslag nr. L 41 har taget initiativ til at forhøje kvoten, således at Danmark nu kan modtage i alt 800 personer.

Vi kan således tilsige det foreliggende forslag en hurtig og velvillig behandling.

John Vinther (KF):

Da vi her i Folketinget i efteråret 1992 ved-

[John Vinther]

tog loven om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien, aftalte vi samtidig, at vi efter nogle måneder skulle vurdere, om der var behov for justering af denne ordning. Vi håbede vel alle sammen på, at der hurtigt ville blive fred i de tidligere jugoslaviske republikker, men det er der jo langtfra blevet, snarere tværtimod. Forholdene ser vel værre ud i dag og er mere uoverskuelige, end de var, da vi vedtog loven.

Vi ser fortsat en massiv tilstrømning af flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, og vi må jo også i den forbindelse forholde os til de praktiske problemer, der er forbundet hermed. Det er nok ikke helt forkert at gætte på, at det vil skabe totalt kaos i Direktoratet for Udlændinge, hvis man på nuværende tidspunkt skulle gå i gang med at realitetsbehandle de utrolig mange sager. Og på den baggrund har Det Konservative Folkeparti naturligvis ingen indvendinger mod at støtte dette lovforslag.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at slå fast, at Det Konservative Folkeparti fortsat har den opfattelse, at en så stor del som overhovedet muligt af de ressourcer, vi anvender på området, skal anvendes så tæt på kriseområdet som overhovedet muligt. Det er vores opfattelse, at man derved får hjulpet flest muligt, får brugt de relativt få penge, vi har, bedst muligt og samtidig får modvirket, at konflikten i regionen skaber et permanent flygtningeproblem. Det er da også med glæde, vi har kunnet konstatere, at også ministeren nu har denne holdning.

Men summa summarum kan vi altså slutte op om lovforslaget, og vi vil medvirke til at tilsikre det en hurtig udvalgsbehandling.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er egentlig med stor beklagelse, jeg på Venstres vegne må meddele, at vi kan tilslutte os dette forslag. Der er jo tale om en ophævelse af den tidsmæssige begrænsning, der fremgår af den gældende lov for jugoslavere. Vi havde vel alle i efteråret et om end spinkelt håb om, at forholdene kunne blive forbedret, så en sådan ændring ikke ville være nødvendig. Den forbedring af forholdene er desværre tilsyneladende ikke lige om hjørnet i Jugoslavien, og vi indfrier så med vores tilslutning til dette lovforslag det løfte, som vi allerede afgav sidste år om, at vi ville være med til at udvide lovens område, om det blev nødvendigt.

Men jeg vil gerne igen fastslå, at det ikke er Venstres udlændingepolitik, at vi i den grad helt har opgivet selv at styre tilstrømningen af asylansøgere til Danmark. Vi ønsker i Venstre en helt anden udlændingepolitik, og det bliver vi ved med at sige, og det arbejder vi for her i Folketinget og i den danske befolkning. Men så længe vi ikke får flertal, er vi naturligvis med til konstruktivt at løse de problemer, der opstår på grund af den fejlslagne udlændingepolitik. Vi vil i Venstre ikke stå på sidelinien og lade tingene ske. Endelig er det jo ikke asylansøgernes skyld, at Danmark anvender sine ressourcer på en helt uacceptabel måde.

Det er ikke for meget at kalde den førte udlændingepolitik for asocial. Ministeren nævner i lovforslagets bemærkninger, at de vestlige lande yder en massiv humanitær indsats i nærområdet. I Venstre mener vi, at den indsats skal forstærkes, og at indsatsen i langt højere grad i det hele taget skal flyttes til nærområderne. Ministeren nævner selv, at Danmark har anvendt 180 mio. kr. på denne opgave i nærområdet sidste år. Men samtidig kan man af de tal, der fremgår af bemærkningerne, læse, at indsatsen for de jugoslaviske asylansøgere her i Danmark i år vil beløbe sig, så vidt jeg forstår bemærkningerne, til op mod et par milliarder kroner. Det burde være omvendt. Til Danmark kom sidste år 9.000 asylansøgere fra Jugoslavien, oplyses det, og i år regner man med mange flere.

Det, det er så vigtigt for Venstre at få sagt igen og igen, er: Vi kunne hjælpe mindst 10 gange så mange for de samme penge, hvis vi hjalp på stedet.

Men Danmark har altså valgt en hovedløs udlændingepolitik, hvor man kritikløst tager imod asylansøgere, der har rejst gennem flere sikre lande, og som i tv åbent og ærligt siger, de er kommet til Danmark, fordi her er socialt bedre forhold.

Det er en asocial flygtningepolitik, for det er at stille de rigeste og stærkeste, der kan komme til Danmark, bedre, og det er at lade de svageste stillede, der må blive i det jugoslaviske inferno, i stikken.

Venstre ønsker en stærkere humanitær profil i flygtningepolitikken. Vi ønsker større hjælp på stedet og indførelse af visum. Derved vil vi i højere grad selv kunne bestemme, hvem der kan komme til Danmark.

[Birthe Rønn Hornbech]

I den forbindelse vil jeg gerne minde om, at den omstændighed, at man flygter fra krig i Jugoslavien, jo ikke i sig selv giver flygtningestatus efter konventionen.

Men som sagt erkender vi i Venstre vort ansvar for nødstedte, der er kommet til Danmark, selv om vi altså ikke kan få flertal for vor flygtningepolitik.

Til gengæld er vi meget tilfredse med, at ministeren opretholder begrebet »midlertidig opholdstilladelse«, og vi vil også gerne rose ministeren for, at hun i den offentlige debat på en efter min mening god folkelig måde gentagne gange forklarer, hvad det drejer sig om, og gentagne gange har understreget, at her kun er tale om midlertidig opholdstilladelse.

Jeg skal dog tilføje, at udlændingeloven efter Venstres opfattelse bør ændres for alle flygtninge, så der ikke er nogen, der automatisk får livsvarig opholdstilladelse.

En flygtningepolitik bør nemlig efter Venstres opfattelse ikke gøre flygtninge til indvandrere. Dansk flygtningepolitik skal efter Venstres mening have en skarpere humanitær profil. Danmarks flygtningepolitik skal være dynamisk, så flygtningene bringes i stand til at vende hjem. Derved kan vi hjælpe flere.

Med disse bemærkninger kan vi tilslutte os lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

I Socialdemokratiet har vi hele vejen igennem støttet den, skal vi sige ganske massive hjælp, der har været i det umiddelbare eks-jugoslaviske område: flygtningelejrene, vi er ved at bygge, etc.

Men jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech, hvordan hendes fortolkning af nærområdet, som det kommer til udtryk her – og det er, må jeg forstå, eks-Jugoslavien – egentlig forholder sig til det indlæg, den tidligere udenrigsminister Ellemann-Jensen skrev den 6. januar i B.T. om det jugoslaviske problem, og hvor konklusionen var, at vi skal hjælpe i nærområdet, men må erkende, at Danmark og Vesteuropa just er at definere som Jugoslaviens nærområde.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen de to udsagn strider ikke imod hinanden, for det, jeg siger, er, at vi har en særlig forpligtelse – det har jeg også gjort tidligere – fordi der er krig i vores del af verden.

Men hr. Ellemann-Jensen har ikke udtalt sig om, at den hjælp skal bestå i, at de alle sammen skal til Danmark. Det var den tidligere regerings opfattelse, at der burde indføres visum, men man frafaldt det, fordi der ikke var et flertal for det i Folketinget, men det er stadig vores opfattelse, og vi bliver stadig væk ved med at sige det. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at vi grundlæggende har en flygtningepolitik, hvor de rigeste og de bedst udstyrede asylansøgere kan rejse gennem flere sikre lande og vælge deres asylland selv. Det er at lade de andre i stikken.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil for historieskrivningens skyld gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om hun mener, at alle – tror jeg hun sagde – eller lad mig bare føje til: en væsentlig del af de jugoslaviske asylansøgere kommer til Danmark. Er fru Birthe Rønn Hornbech ikke vidende om, at vi i 1992 modtog 9.000 jugoslaviske asylansøgere, at en række andre europæiske lande modtog en million fra Kroatien, Tyskland en halv million, Schweiz 75.000, Ungarn, Østrig 50.000, Sverige 80.000? Mener fru Birthe Rønn Hornbech – og Venstre dermed – virkelig, at Danmark er gået for vidt med hensyn til modtagelse af asylansøgere?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Selv om vi har fælles modersmål, er kommunikation mellem os åbenbart en vanskelig sag. Jeg har ikke udtalt mig om andre lande. Det, jeg udtaler mig om, er vores egen prioritering af de danske ressourcer, og i den sammenhæng viser lovforslaget, at det er meget få midler, der bruges på stedet, nemlig 180 mio. kr., og som jeg læser lovforslaget, har vi allerede brugt op mod et par milliarder kroner, når året er gået, på jugoslaviske asylansøgere, idet jeg regner med ca. 6.000 asylansøgere pr. milliard kroner i Danmark. Vi synes altså, det er mere socialt at hjælpe på stedet, så det er en prioritering af de danske midler, jeg udtaler mig om i dag.

Ebba Strange (SF):

Det er med beklagelse, jeg tilslutter mig det forslag fra indenrigsministeren, der foreligger her. Det er jo egentlig ret rædselsfuldt, at den krig bliver ved og ved og ved, og at de opfører sig som barbarer i Jugoslavien. Det er vel et af de største traumer, vi har i Europa overhovedet for øjeblikket, at vi i Europas hjerte har en krig, hvor folk myrder og udrydder hinanden på den måde, de gør. Selvfølgelig siger SF ja til lovforslaget, for selvfølgelig skal vi gøre det. Men det gør det jo ikke mindre tragisk og ikke mindre rædselsfuldt, at det er nødvendigt.

Som sagt støtter SF lovforslaget, men jeg kan ikke lade være at knytte et par bemærkninger til den debat, der lige udspandt sig mellem fru Birthe Rønn Hornbech og fru Dorte Benndsen.

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde – og jeg skrev det direkte ned – »Det er vel ikke meningen, at de alle sammen skal til Danmark?« Sådan blev det sagt.

Når jeg så tænker på de 9.000, vi fik i 1992, og når jeg tænker på, at der bare i Kroatien sidder 700.000 for ikke at tale om den halve million, der sidder i Tyskland og i andre lande, synes jeg, det er fuldstændig urimeligt at høre den dér prioriteringsdiskussion fra et medlem af det danske Folketing.

To gange i løbet af de korte bemærkninger har vi fået at vide, at det er de rigeste, der kommer til Danmark. Jeg vil gerne vide, om fru Birthe Rønn Hornbech ved, at det er de rigeste. Det er en underlig firkantet kassetænkning at have om mennesker.

Virkeligheden, når man er på flugt, tror jeg vi har meget svært ved at sætte os ind i, både fru Birthe Rønn Hornbech og jeg – den virkelighed, der bestemmer, hvor man søger hen. Prøver man at få ophold i Kroatien eller Østrig eller Serbien måske, hvis man er en serber, der er blevet fordrevet af nogle andre, eller skyn-der man sig lidt at prøve at komme så langt væk som muligt? Og så er det vel ret tilfældigt, om det bliver Danmark eller Sverige, man havner i. Det har også lidt med visumregler at gøre.

Jeg kender selvfølgelig efterhånden gennem årene Venstres flygtningepolitik, og jeg ved godt, at de går ind for visum, og at de går ind for den hjælp på stedet. Men jeg synes, det er en barsk bemærkning at komme med i en situ-

ation, hvor tragedien i Jugoslavien er så stor, som den er.

Derfor bliver vi selvfølgelig nødt til at udvide den lov, vi stod bag i efteråret, og give det midlertidige ophold.

Endelig vil jeg gerne knytte to generelle bemærkninger til lovforslaget. For det første er der det med det midlertidige. Jeg har prøvet at sætte mig lidt ind i, hvad det er for programmer, Flygtningehjælpen nu er ved at udarbejde for de mennesker, der skal bo i flygtningelandsbyerne eller i flygtningelejrene. Og jeg vil bede indenrigsministeren om at følge arbejdet ret nøje, for én ting er, at det er nedbrydende at sidde meget længe og vente på, om man får asyl eller ej, men at sidde meget længe – op til to år foreløbig, det kan jo være, det bliver mere – og vente på overhovedet, hvad éns skæbne bliver, er heller ikke rart.

Selvfølgelig er de i fred og sikkerhed her, og det vil de umiddelbart nyde og være glade for. Men efterhånden som tiden går, er det klart, at de vil føle sig rastløse og tænke på, hvor længe det skal vare, hvornår de kan vende hjem, og hvad der skal ske med dem imens.

Jeg prøver selvfølgelig også at følge lidt med i aviserne og kan se, at de jo bl.a. spørger, hvorfor de ikke må arbejde, og hvorfor de ikke må uddanne sig. Det kan jeg godt forstå, og det har vi besluttet at de ikke må. Så det er helt o.k. Men at det kan give dem et problem, er der for mig ingen tvivl om.

Et andet problem, jeg har lyst til at rejse ved denne lejlighed, er spørgsmålet om at skaffe dem steder at være. Jeg ved, at vi nu er gået i gang med at bygge de første flygtningelandsbyer, og det er godt nok. Men indtil de skyder op, må vi tænke på, at vi jo har fået nogle henvendelser forskellige steder fra fra asylansøgere, der nu bliver flyttet, også asylansøgere, der har boet ret længe på samme sted, og som går og venter på deres afgørelse, hvor børnene har gået i skole og de voksne er faldet til, og som er kede af at blive flyttet.

Jeg har ikke nogen løsning på det. Jeg vil bare spørge indenrigsministeren, om man, når man skal skaffe plads til flygtningene fra Bosnien, er opmærksom på de problemer, der opstår, når man flytter asylansøgere rundt, og tager lidt hensyn til, om der er børn, der går i skole, om der er familier, der allerede har boet længe dér, hvor de nu bor, således at man gør

[Ebba Strange]

de eventuelt nødvendige flytninger så skånsomme som muligt, for det er jo også sårede folk, der sidder og venter på at få deres asylsag afgjort.

Med disse bemærkninger vil vi gerne være med til en hurtig færdigbehandling af forslaget.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Ebba Strange beskrev i indledningen tragedierne i Jugoslavien. Fru Ebba Strange kunne have gjort det ti gange så dramatisk, og alligevel havde det været en underdrivelse. Det tror jeg vi er enige om.

Vi er også enige om, at der skal ydes en ekstra indsats, sådan som både hr. Ellemann-Jensen, jeg selv og andre Venstrefolk har sagt det, fordi der er krig i vores del af verden. Og vi er også med til at yde mange penge og ophold til nogle, som efter flygtningekonventionen ikke kan få opholdstilladelse.

Men nu vil jeg gerne stille et helt præcist spørgsmål til fru Ebba Strange: Hvorfor er jeg så hjerteløs, når jeg påstår, at jeg hellere vil hjælpe 90.000 i Jugoslavien eller et land, der grænser dertil, end 9.000 her? Er det i virkeligheden ikke en form for ansvarsfraskrivelse, altså at man synes, det er ubehageligt, hvis de står her? Hvad nu, hvis de sultende etiopiere stod her? Hvorfor skal de herop, for at vi overhovedet vil tage os af dem? Jeg kan godt føle, at det hjerteløse ligger i, at vi en gang imellem skal konfronteres med nogle konkrete historier, fordi vi ellers ikke vil forholde os til mennesker, der er nødstedte. Hvorfor er det mig, der er hjerteløs, fordi jeg hellere vil hjælpe 90.000 end 9.000? Det vil jeg gerne have svar på.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg kan ikke tro, at jeg har brugt ordet »hjerteløs« om fru Birthe Rønn Hornbech. Sådan opfatter jeg hende slet ikke. Jeg kunne bare vende argumentationen om og sige – sådan har jeg nemlig en gang imellem opfattet Venstres og den tidligere regerings flygtningepolitik – at vi gerne vil betale os fra det, men egentlig gerne vil holde dem på afstand, sådan at vi ikke ser dem. Så hvis vi nu kunne betale os fra det ved at lave visum og forhindre dem i at komme

til Danmark, så ville deres tragedier måske ikke berøre os så dybt. Hjerteløst ville jeg ikke kalde det, men det er to forskellige måder at se det på.

Som sagt tror jeg ikke, at man kan lave de kasser og sige, at nu hjælper vi dem alle sammen på stedet. Der vil altid, uanset om det er fra Somalia, Etiopien, Jugoslavien, Iran, Irak, eller hvor de end kommer fra, være forskel på deres adfærd. Jeg tror, at fru Birthe Rønn Hornbech, der lige har skrevet en bog om dette emne, har kendskab til tal og sådan noget, lige så godt som jeg ved, at et sted mellem 10 og 12 pct. af alle verdens flygtninge søger væk fra det helt nære område; resten bliver i det allernærmeste område. Det er, fordi der er forskel på menneskers handlemåde og handlemuligheder. Derfor vil der komme spontanasyllansøgere, og derfor synes jeg, at Danmark også skal leve op til den forpligtelse, altså ikke bare til forpligtelsen til at hjælpe på stedet – det skal vi også – men også til den forpligtelse, der ligger i ikke at spærre grænserne ved et visum, for at give adgang for nogle af dem, en lillebitte brøkdelen af dem – jeg tror, vi er oppe på omkring 2 millioner interne og eksterne flygtninge i forbindelse med Jugoslavienskrigen – og så er 9.000 i løbet af 1 år ikke mange.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen vi er fuldstændig enige om, at det antal flygtninge, Danmark tager, er meget lille i forhold til det forfærdende antal flygtninge, der er fra den jugoslaviske krig og i verden. Men fru Ebba Strange svarede ikke på mit spørgsmål. Vi har ifølge lovforslagets bemærkninger brugt 180 mio. kr. på stedet, og vi bruger altså på 1 år med det antal, der kommer nu, et par milliarder kroner. Hvorfor skal de til Danmark? Hvorfor skal de rejse gennem flere sikre lande? Hvorfor må vi ikke hjælpe nogle flere for nogle færre penge? Det er det, jeg stiller spørgsmål om.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

For min skyld må vi gerne hjælpe flere i Jugoslaviens nærmeste omegn. Jeg tror bare ikke, det vil formindske antallet af asylansøgere i Danmark, og jeg er ikke enig med Venstre i, at

[Ebba Strange]

vi så til gengæld skal indføre visum over for Bosnien-Hercegovina. Så hvis vi kan skaffe nogle flere penge til at hjælpe på stedet, synes jeg, det er helt fint, men jeg tror ikke, det vil nedbringe udgifterne i Danmark noget væsentligt.

Tom Behnke (FP):

I virkeligheden burde man jo give midlertidig opholdstilladelse til alle flygtninge og sige, at først på det tidspunkt, hvor en flygtning får dansk statsborgerskab, kan vedkommende forblive i landet. Det er sådan, det burde være, men sådan er det ikke, og dette forslag lægger heller ikke op til det.

Forskellen på den almindelige udlændingelov og den lov, vi nu skal revidere en anelse i, er jo, at den almindelige lov foreskriver, at kriteriet er en personlig forfølgelse, der skal godtgøre, at man kan få flygtningestatus, hvorimod denne lov bare handler om, at hvis man kommer fra et område, hvor der er nogle problemer, kan man få lov til at blive i landet. Til gengæld lægger man op til, at det bliver lettere at sende dem, der har midlertidig opholdstilladelse, hjem igen.

Men både i den oprindelige lov og i denne revision er der tale om et illusionsnummer. Det er jo i virkeligheden et blålus og et fupnummer, for når den midlertidige opholdstilladelse på et tidspunkt udløber, vil man måske i første omgang forlænge den. Derefter vil man, når vi når frem til snoren, automatisk have den holdning, at de pågældende flygtninge har været så længe i Danmark, at de af humanitære grunde får lov til at blive her permanent.

Derfor er det et illusionsnummer at kalde det midlertidig opholdstilladelse. Vi ved, at de pågældende vil få en permanent opholdstilladelse, når den midlertidige udløber. Hvis myndighederne ikke skulle kunne finde på at gøre det af egen fri vilje, altså efter de bestemmelser, som i forvejen står i udlændingeloven om humanitær opholdstilladelse, så ved vi fra tidligere lejligheder, at der allerede i dag er et flertal i Folketinget, der er parat til at gennemføre de nødvendige lovændringer, så at de personer, der får midlertidig opholdstilladelse, får lov til at blive her permanent.

Det illusionsnummer, det fupnummer, det, at man bilder befolkningen ind, at det her er midlertidig opholdstilladelse, vil vi ikke delta-

ge i. Det ville vi ikke, da man lavede den oprindelige lov, og det vil vi heller i dag, hvor vi har første behandling af en revidering.

Elisabeth Arnold (RV):

Som repræsentant for et af de partier, som også stod bag den tidligere lov om flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, skal jeg oplyse hr. Tom Behnke om, at loven om midlertidigt ophold ikke er gennemført af hensyn til befolkningen, for at bilde den ind, at det her kun varer en vis tid. Det er faktisk gennemført af hensyn til FN.

FN kom med nogle kraftige opfordringer til alle de europæiske lande om at indføre lovgivning om midlertidig opholdstilladelse, præcis som man kendte det fra andre områder i verden, f.eks. Afrika, hvor man også i vidt omfang har brugt begrebet midlertidig opholdstilladelse for folk, som var fordrevet på grund af borgerkrig eller andre katastrofer i deres hjemland. Så der har ikke været noget som helst ønske om at stikke nogen blå i øjnene, der har været spillet med åbne kort fra starten. Og jeg synes, det er helt urimeligt, at man pådutter Folketingets partier, at de skulle føre blåluspolitik eller fupnummerpolitik her. Det er efter råd fra FN om at indføre midlertidig opholdstilladelse – for ikke at give de etniske udrensninger mere vind i sejlene end højst nødvendigt.

Nu er det dejligt, at vi har en politiker som fru Birthe Rønn Hornbech fra Venstre, som altid er stridslysten og ikke forsømmer nogen lejlighed til at – jeg tror, jeg citerer rigtigt – sige igen og igen, at Venstre er uenig med den udlændingepolitik, der bliver ført her i Folketinget. Og med en lidet klædelig taktløshed lykkedes det fru Birthe Rønn Hornbech at få lagt op til en generel flygtningedebat igen uden at sige ret mange ting om det lovforslag, vi har til behandling.

Når fru Birthe Rønn Hornbech af hensyn til historieskrivningen synes, at det skal siges igen og igen fra denne talerstol, at Venstre er uenig med den flygtningepolitik, der bliver ført i Danmark, må vi andre også gå op og sige igen og igen, at vi er uenige med fru Birthe Rønn Hornbech. Det må vi så bare slå fast: Når fru Birthe Rønn Hornbech tager fat på den diskussion igen, må vi andre også gå op og sige, at vores mening heller ikke har ændret sig.

[Elisabeth Arnold]

Jeg er fuldstændig lodret uenig med fru Birthe Rønn Hornbech, når hun siger: Flygtninge skal ikke gøres til indvandrere, man skal kun give midlertidigt ophold som generelt tilbud til flygtninge.

Det betyder altså, at folk, der har ventet i 18 år på, at et diktatorisk styre i Chile skulle falde, skal sidde i 18 år og rådne op i en dansk flygtningelejr, fuldstændig som de gør det i Libanon. Det vil sige, at fru Birthe Rønn Hornbech er inde på, at vi skal føre samme politik i Danmark, som man gør i Libanon. Det er en melding, og vi må konstatere, at sådan vil konsekvenserne være. Men det mener vi ikke er anstændigt. Vi ved ikke, hvor længe den jugoslaviske borgerkrig varer, men vi håber dog, at den kan få en afslutning på et eller andet tidspunkt. Og så bliver de midlertidige opholdstilladelser selvfølgelig ikke gjort permanente, så bliver de midlertidige opholdstilladelser simpelt hen bare ikke forlænget.

Jeg synes også, man må konstatere, at der er mange diktatoriske regimer, der ligesom det chilenske er overordentlig sejlivede. Hvor længe vil præstevældet i Iran vare? Hvor længe vil Saddam Hussein holde i Irak? Vi kan anstændigvis ikke sige til folk: I kan være her, til de diktatoriske regimer falder, og så bliver I sendt hjem igen. Det kan være både to og tre generationer. Sådan kan vi ikke være bekendt at behandle folk. Det mener vi i hvert fald i Det Radikale Venstre ikke at vi kan.

Om det foreliggende lovforslag skal jeg blot sige, at det desværre er nødvendigt. Det er også med beklagelse, vi må konstatere, at forholdene ikke er blevet bedre i det tidligere Jugoslavien. Men vi håber meget, at de fredsbestræbelser, som er så forfærdelig nødvendige, kan bære blot en lille smule frugt.

Dette forslag overflødiggør ikke på nogen måde den lokale indsats. Den skal stadig væk være der, og den skal også forstærkes. Men når vi ser de konfrontationer, der har været nogle af de steder, hvor danske nødhjælpsarbejdere er aktive i det tidligere Jugoslavien, og har set, at de bliver fordrevet fra deres områder, hvor de er i gang med at etablere et eller andet for de lokale flygtninge, så må man sige, at det ikke altid er nemt at finde ud af, hvad der er nærområdet, hvis nærområdet en måned efter, at man har besluttet sig for at etablere noget dér, pludselig ligger midt inde i krigszonen.

Det med nærområdet lyder så smukt, bare det er tilstrækkelig langt væk fra Danmark.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil ikke kalde fru Elisabeth Arnold stridslysten, det tror jeg aldrig jeg kommer til.

Jeg ved ikke, om fru Elisabeth Arnold har en dårlig dag, eller om jeg har udtrykt mig meget uklart i dag, for det kan ikke være rigtigt, at man er stridslysten, fordi man har nogle holdninger. Det plejer vi to at kunne være enige om. Derfor er jeg meget skuffet over, at fru Elisabeth Arnold i dag dutter mig noget på, jeg ikke har sagt. Fru Elisabeth Arnold var egentlig den sidste, jeg ville have ventet det af. Nu får jeg altså at vide, at det, jeg mener – for jeg har i hvert fald ikke sagt det – er, at chilenerne skal sidde og rådne op i flygtningelejre hele livet i Danmark. Det har jeg ikke sagt noget om. Det, jeg sagde, var, at vi ønsker udlændingeloven ændret sådan, at man ikke automatisk får livsvarig opholdstilladelse. Det har ikke noget som helst med flygtningelejre at gøre. Det har noget at gøre med, at i stedet for at give livsvarig opholdstilladelse efter to år har man nogle frister hen ad vejen. Jeg kunne da ikke drømme om at foreslå, at de skulle sidde i flygtningelejr altid. Men efter loven af 1983 er det blevet automatisk, at man får livsvarig opholdstilladelse. Det vender vi os imod for fremtiden.

Så vil jeg for ikke at være stridslysten sige, at fru Elisabeth Arnolds beskrivelse af, hvad der foregik ovre hos justitsminister Engell med den tidligere lov, kan jeg fuldstændig tiltræde. Jeg forventer selvfølgelig også, at ministeren sætter Fremskridtspartiet på plads, så vi andre får sikkerhed for, at dette her ikke er et illusionsnummer. Det gik til, som fru Elisabeth Arnold har fortalt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg beklager da, hvis jeg har skudt fru Birthe Rønn Hornbech noget i skoene, som fru Birthe Rønn Hornbech hverken mente eller sagde.

Men jeg vil blot minde om, at loven om midlertidig opholdstilladelse, som vi behandler et lovforslag til ændring af her, indebærer, at de personer, der får den midlertidige opholdstil-

[Elisabeth Arnold]

ladelse, skal opholde sig på de steder, som den danske stat anviser dem, og at de ikke må påtage sig lønnet eller ulønnet arbejde eller anden beskæftigelse. Det betyder i realiteten, at deres handlefrihed er stærkt begrænset. Hvis vi altid skulle holde os til midlertidig opholdstilladelse, betød det jo, at de pågældende personer var kraftigt begrænset i deres udfoldelsesmuligheder i forhold til, hvad personer med almindelig opholdstilladelse er.

Sådan er det for de jugoslaviske asylansøgere, og jeg vil gerne have det korrigeret, hvis fru Birthe Rønn Hornbech ikke mener, at det skal være sådan for andre.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nej, jeg talte om en ændring af udlændingeloven, og så må jeg erkende, at vi selvfølgelig er lidt uden for området her.

Men for at få det slået helt fast: Når vi altid siger, at flygtninge ikke skal blive til indvandrere, er det altså ikke, fordi de skal have jugoslaververforhold. Det er ikke det, vi mener. Det, vi mener, er, at toårsfristen skal ændres, og så skal der ikke bare automatisk på et tidspunkt gives livsvarig opholdstilladelse. Det er det, vi mener. Så behøver vi ikke at diskutere det mere.

Glønborg (KRF):

Det er ikke nogen særlig opmuntrende situation, vi står i, når vi vender blikket mod det tidligere Jugoslavien. Men én ting er helt sikker: Der er brug for en hjælpeindsats både her og dér.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at fra Kristeligt Folkepartis side er vi helt med på at yde hjælp til mennesker, der er i nød og kommer hertil af den ene eller den anden grund. Vi synes også, at det lovforslag, der ligger her, er en rimelig løsning på det problem, som ligger foran os lige netop her og nu.

Der bliver nok senere brug for endnu en korrektion til det, vi laver, for vi har nok ikke fantasi til at forestille os præcis, hvordan fremtiden vil forme sig.

Der skal heller ikke være nogen tvivl om, at Kristeligt Folkeparti er med på at prøve at hjælpe så tæt ved bopælen som muligt. Det er vores politik, hvad vi gang på gang har givet udtryk for.

Enten vi danskere skal udføre et stykke hjælpearbejde på jugoslavisk grund eller på de kanter, hos et af nabolandene, eller vi skal yde hjælpen hos de mennesker, der kommer hertil ofte med nerverne på højkant, er det nok nødvendigt, at vi prøver på at forstå de mennesker, også de mennesker, som har fået noget imod hinanden af, synes vi ofte, uforklarlige grunde. Derfor har vi brug for al den træning, vi kan få i at prøve på at forstå, hvad det egentlig er, andre mennesker siger og gør.

Jeg kan ikke lade være med på baggrund af den meningsudveksling, der har været imellem nogle af de tidligere ordførere, at sige, at det måske ville være ganske godt, om vi her i Folketinget også øvede os lidt mere og lidt mere konstruktivt på at forstå, hvad det egentlig er, andre siger. Det kunne godt være, at andre også havde en positiv indgang og en menneskelig holdning til sagerne, selv om de har lidt andre ideer om, hvordan man rent praktisk skal udføre dem.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Tak for en positiv modtagelse af et forslag, som jeg tror jeg kan konstatere hele Folketinget helst ville være foruden.

Det, vi gør her, er alene at lave en korrektion, sådan at folk, der kommer fra krigszonerne i det tidligere Jugoslavien, bliver behandlet efter den samme type regler, uanset om de er kommet før eller efter 1. december 1992. Det er en helt nødvendig justering, der skal foretages her, og jeg er glad for, at partierne, uanset hvad de i øvrigt kan have af holdninger til udlændingelovgivningen, godt kan tilslutte sig, at vi laver denne korrektion.

Der var flere af ordførerne, der var inde i en diskussion om midlertidighedsbegrebet, og jeg noterede mig først og fremmest Fremskridtspartiets ordfører, der kaldte det for fup og svindel. Uden at have deltaget i de forhandlinger, der fandt stedovre hos den tidligere justitsminister, kan jeg helt klart afkræfte, at der er tale om fup og svindel her.

Der er tale om, at man i det internationale flygtningearbejde i højere og højere grad er ved at være klar over, at der i en række tilfælde skal gives midlertidige opholdstilladelser, og det er præcis det, der er baggrunden for den lovgivning, der er indført i Danmark. Det er nemlig rigtigt, som fru Elisabeth Arnold sagde,

[Indenrigsministeren]

at det skete bl.a. på opfordring fra UNHCR, og jeg er overbevist om, at det er en linie, som i højere og højere grad kommer til at slå igennem med hensyn til andre konfliktområder også.

Men at man kan kalde det fup og svindel, det, at det samme træk, som man har i forvejen i den internationale flygtningepolitik, nu også slår igennem for Jugoslaviens vedkommende – ja, jeg vil sige det ligeud: Det går simpelt hen over min forstand.

Derudover vil jeg kommentere de spørgsmål, som fru Ebba Strange rejste.

For det første var der en opfordring til at følge godt med i de programmer, der bliver lavet for dem, der har fået midlertidig opholdstilladelse. Det er en opfordring, jeg meget gerne tager til mig – ja, jeg kunne måske sige, at det var ikke engang nødvendigt, for jeg tror, det er vigtigt, at vi løbende og meget tæt følger de erfaringer, man får med mennesker, der befinder sig i en så helt usædvanlig situation, at de nok er her, men er her, som det er blevet sagt af flere ordførere, på nogle atypiske vilkår, atypiske derved, at de ikke kan tage arbejde, de må affinde sig med, at der er nogle begrænsninger i deres almindelige råderum i hverdagen. De kan heller ikke selv bestemme, hvor de skal bo, og naturligvis skal vi være meget omhyggelige med også at holde øje med, om de programmer, der bliver tilbudt dem, fungerer efter hensigten.

Jeg vil pege på en anden vigtig pointe i den forbindelse, og det er vores ønske om i højere grad at inddrage de pågældende selv i hverdagen i asylcentrene. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man bruger flygtningenes egne kræfter i så høj grad, som det overhovedet er muligt, også i større omfang, end det er sket hidtil. Det kan f.eks. være i undervisningen af børnene, og det er jo en undervisning, der retter sig imod det samfund, som de kom fra, fordi hensigten er, at de skal vende tilbage igen. På det område er det helt oplagt at man kan lade flygtningene selv deltage i både tilrettelæggelsen og gennemførelsen af undervisning på baggrund af dansk rådgivning. Det er et dansk ansvar, at det finder sted, men vi skal i langt højere grad bruge de kræfter, som flygtningene selv har.

Fru Ebba Strange nævnte også et problem, som jeg selv er meget optaget af, nemlig det, at der er blevet flyttet en del rundt på asylansø-

gere. Der har også i dagspressen været beskrivelser af situationer, hvor asylansøgere har gjort opmærksom på, at de er flyttet 3, 4 eller 5 gange.

Jeg tror nok, det er vigtigt, at vi gør os klart, hvad det egentlig er, der sker, når man kommer til Danmark. Til denne stribe af flytninger hører også opholdet på det allerførste registreringscenter. Det kan f.eks. være Sandholmlejren, men det, vi kan kalde de to første ophold – som måske ofte kun har en enkelt eller to dages varighed – skal vi under alle omstændigheder have. Derudover må det være et fælles ønske både for os, der skal tilrettelægge politikken, og for asylansøgerne, at de derefter kan komme det sted hen, hvor de skal opholde sig, mens de er her i landet.

Jeg skal dog føje til, at der er en del, der selv ønsker at flytte et andet sted hen end dér, hvor de bliver anbragt, nemlig hvis de har familie eller bekendte, der bor et helt andet sted. Derfor er der indført et system med flyttelister, altså ønskelister, man kan skrive sig på, hvis man gerne vil et helt andet sted hen. Det forsøger Dansk Røde Kors, der står for det her arbejde, i så vidt omfang som muligt at imødekomme.

Men for at undgå, at vi får for mange flytninger – for jeg er helt enig i, at det kan være et utåleligt problem – har vi overvejelser i gang om, hvorvidt de nye, der kommer her til landet, og som skal flytte ind i flygtningelandsbyerne her i løbet af sommeren, kan indkvarteres ganske tæt på byggestedet i teltlejr, sådan at de kan følge opbygningen af flygtningelandsbyerne, kan slå rødder, om jeg så må sige, næsten med det samme på det sted, hvor de skal opholde sig i Danmark, og derefter direkte kan flytte ind, når de i slutningen af sommeren skal have fast tag over hovedet.

Derudover vil jeg kommentere et spørgsmål, som flere har været inde på, spørgsmålet om at hjælpe så tæt på krigszonerne som muligt.

Den konservative ordfører glædede sig over, at den nuværende indenrigsminister nu også havde antaget det synspunkt. Der er ikke tale om et nyt standpunkt for Socialdemokratiet. Nej, der er tale om – det har jeg da forstået – at alle Folketingets partier ønsker at hjælpe så mange som muligt så tæt på krigsområderne som muligt. At kalde det en ny erkendelse vil jeg kalde en tilsnigelse.

[Indenrigsministeren]

Hvorfor gør vi så ikke det? Det gør vi jo altså i et vist omfang, men der er en ting, som jeg synes specielt fru Birthe Rønn Hornbech glemmer at tage med i sin argumentation, og det er, at det kræver tilladelse fra de pågældende lande at oprette flygtningelejre inden for deres landes grænser. Det er lige præcis dér, et af problemerne ligger.

Skal vi tage Kroatien: Dér er i øjeblikket 551.000 flygtninge eller internt fordrevne. Derfor har de ikke været specielt optaget af, at danskerne også skulle lave flygtningelejre dér på stedet. Alligevel har vi fundet mulighed for at hjælpe eller finde pladser til omkring 5.000 i det, som man kan kalde for nærområde.

Jeg rejser i morgen til Kroatien for at undersøge, om der skulle være mulighed for f.eks. at bruge hoteller, der ikke er taget i anvendelse til deres egentlige formål. Derfor synes jeg, at vi skal være så rimelige, når vi diskuterer de her ting, at vi samtidig gør opmærksom på, at Danmark ikke kan gøre det uden indforståelse fra det pågældende lands myndigheder.

Det med at hjælpe så tæt på krigsområderne som muligt er blevet anvendt som et trylleord, når man skal forsøge at få tingene til at lykkes. Men så let, som først og fremmest Venstres ordfører forsøger at skildre det, er det ikke.

I øvrigt er der i øjeblikket i det tidligere Jugoslavien omkring 3½ million enten flygtninge eller internt fordrevne, og derfor er forestillingen om, at vi kan klare vores forpligtelse ved at hjælpe dernede alene, et illusionsnummer – hvis vi endelig skal ind på den sprogbug, der har været anvendt i dag. Jeg synes, det hører med til en rimelig debat om de her ting, at vi gør os klart, at selv om vi hjælper flere tæt på krigszonerne, vil der stadig væk komme også spontantflygtninge til Danmark. Vi vælger ikke imellem det ene og det andet. Der er i realiteten tale om et både-og. Men jeg deltager i bestræbelsen for, at vi kan vægte en større del af indsatsen så tæt på krigsområderne som muligt. Dette være også sagt som baggrunden for min rejse til Kroatien.

Derudover skal jeg om antallet, der er kommet til Danmark, sige, at det er langt flere, end vi har været vant til i de tidligere år. Der er indtil lidt ind i maj kommet 5.721, og det er et antal, der vel ligger omkring det, som man i det, vi kan kalde de stille år, næsten havde på et helt år.

Men det er sandelig også noget nyt, at der er krig i Europa. Det er jo deraf, alle problemerne flyder, når man tænker på den meget markante stigning, der har været i antallet af fremmede, der kommer til Danmark. Til sammenligning kan jeg i øvrigt nævne, at i den samme periode har Sverige modtaget 17.031. Så det er bestemt ikke sådan, at vi kan sige som fru Birthe Rønn Hornbech – det kan være, det var en fortalelse, det var det forhåbentlig – at hvorfor skal de alle sammen komme til Danmark! Nej, der er bestemt ikke tale om, at de alle sammen kommer til Danmark. Der er tale om, at vi løfter en lille smule af opgaven, og det er jeg glad for at Danmark er med til. Men vi løfter bestemt ikke mere end vores naboland Sverige, hvad tallene jo også illustrerer.

Så var jeg til gengæld glad for det udsagn, der kom fra fru Birthe Rønn Hornbech, da hun sagde, at Venstre gerne ville hjælpe flere for de samme penge. Det tager jeg som en tilkendegivelse af, at Venstre – uanset i hvor høj grad det lykkes at få skaffet flere indkvarteringspladser tættere på krigszonen – under alle omstændigheder vil stå ved det økonomiske ansvar, vi har. Der er altså ikke tale om, at Venstre ønsker at trække sig tilbage med hensyn til bevilninger på det her område. Ønsket er alene at hjælpe flere for de samme penge.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at det er bestemt min opfattelse, at det er hele Folketinget eller næsten hele Folketinget, der står bag dette ønske. Dermed en kvittering for den positive modtagelse, lovforslaget har fået.

Tom Behnke (FP):

Ministeren kan såmænd godt tage hele Folketinget med i de betragtninger, der går ud på, at vi kan hjælpe mange flere flygtninge for de samme penge i nærområdet, end vi kan ved at tage dem til Danmark. Det er vi helt enige i at man bør gøre. Det burde også være det rigtige menneskesyn at have: Jo flere vi kan hjælpe for de samme penge, desto bedre.

Jeg skal også takke ministeren for, at ministeren har fulgt den opfordring op, som vi kom med, da vi diskuterede flygtningelandsbyer. Vi kom med et forslag om, at man brugte nogle af alle disse hoteller, som alligevel står ubenyttede hen i Kroatien, da vi ved, at der i specielt den nordlige del af Kroatien ikke er de voldsomste kampe.

[Tom Behnke]

Så synes jeg også, det var interessant, at ministeren var inde på de problemer og de protester, der har været i forbindelse med, at flygtningene har skullet flytte fra center til center. Jeg synes nok, at der er tale om luksusproblemer i betragtning af, at det er folk, der flygter fra at blive slået ihjel. Hvis de skal flytte 2-3 gange fra et center til et andet, er der straks protester.

Ministeren var inde på, at jeg havde talt om fup og svindel. Det gjorde jeg ikke. Jeg sagde, at det var et fupnummer, og at det var et illusionsnummer, og at det var et blålys. Jeg har ikke brugt ordet svindel, og det har jeg helt bevidst undladt at gøre, men jeg mener fortsat, at det er et illusionsnummer. Ministeren sagde ganske vist, at loven var en følge af en international opfordring. Det var FN, der havde opfordret til, at man lavede nogle midlertidige opholdstilladelser.

Men se, den danske udlændingelov er jo indrettet på en sådan måde, at vi har en paragraf om opholdstilladelse, den, der populært kaldes den humanitære opholdstilladelsesparagraf, og jeg tror ikke, at FN har været opmærksom på, at nogle lande kunne have sådan en. Jeg er endda ret sikker på, at Danmark er det eneste land, der har en sådan paragraf i sin udlændingelov, og det er netop den paragraf, der bevirker, at den midlertidige opholdstilladelse er et illusionsnummer, for vi ved fra praksis, at man skal kun have været her i ganske få år, før man får en opholdstilladelse af humanitære årsager – alene på baggrund af længden af opholdet her i landet.

Derudover var jeg inde på, at hvis det ikke skulle kunne lade sig gøre rent administrativt, så er der et flertal her i Folketinget, som er klar til at forvandle disse midlertidige opholdstilladelser til permanente opholdstilladelser, og jeg gætter på – jeg kan selvfølgelig ikke vide det – ud fra de erfaringer, vi har gjort os alene i den tid, jeg har siddet i Folketinget, at flertallet vil gøre det. Senest har vi jo set palæstinenserlovgivningen, hvor der var et folketingsflertal, der gik ind og lovgav for en gruppe af mennesker, således at de kunne få lov til at blive i landet. Det frygter jeg man vil gøre igen, og jeg frygter det så meget, at jeg i min indledende tale sagde, at jeg forudså det, og det vil jeg fastholde at jeg forudser. Så kan fremtiden jo vise os, om jeg får ret.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Da det synspunkt, som fru Birthe Rønn Hornbech havde fremme lidt tidligere, nu bliver taget op af hr. Tom Behnke, vil jeg anfægte et udtryk, der nu er blevet brugt nogle gange.

Det bliver nærmest fremstillet, som om man automatisk får opholdstilladelse, livsvarig opholdstilladelse i Danmark, blot fordi man har været her et stykke tid. Sådan er det jo overhovedet ikke i virkeligheden. Man får opholdstilladelse efter en sagsbehandling, hvor man skal opfylde nogle præcise juridiske kriterier. Det er det, der er indgangen til overhovedet at få en fast opholdstilladelse, og opfylder man ikke kriterierne, får man ikke lov til at være her.

Hvis vi ser bort fra den store tilstrømning, der har været af jugoslaver, er det sådan, at kun halvdelen af dem, der søger om asyl i Danmark, får det. Det er altså situationen fra før, jugoslaverne kom. Jugoslaverne hører slet ikke hjemme i denne forbindelse, for de er her under en helt anden lovgivning, og jeg vil godt sige, at regeringen ingen planer har om efterfølgende at sige, at alle jugoslaverne så blot kunne komme ind under en særlig form for amnesti, eller hvad man skulle kalde det, som alene var begrundet i, at de nu havde opholdt sig så og så længe i Danmark. Det er der overhovedet ingen planer om, og det er hverken fup eller et illusionsnummer! Jeg skal undskylde og beklage, at jeg kom til at citere galt og også fik svindel med, men der er vel egentlig ikke så stor forskel på substansen i det, når det kommer til stykket. Baggrunden for, at vi naturligvis ikke ændrer på det i forbindelse med den lovgivning, der nu tages op, er, at vi alvorligt mener, at der er tale om et midlertidigt ophold. Det er også derfor, at hele den hverdag, der tilrettelægges for jugoslaverne, er anderledes end den, der tilrettelægges for andre, der søger asyl i Danmark.

I øvrigt skal jeg minde om, at af de ca. 250.000 tyske flygtninge, der opholdt sig i Danmark umiddelbart efter Anden Verdenskrig, rejste langt størsteparten hjem igen – de sidste i 1949 – for at være med til at deltage i genopbygningen af deres land. Den parallel synes jeg det er vigtigt at have i bagehovedet, når vi diskuterer, hvordan fremtiden kommer til at se ud for jugoslaverne.

Om palæstinenserloven skal jeg blot gøre den ekstra bemærkning, at dér var begrundel-

[Indenrigsministeren]

sen i sin tid den meget lange – alt, alt for lange – sagsbehandling, der havde været for de pågældende. Sagsbehandlingstiden har været og er fortsat et stort problem i den danske udlændingepolitik, men jeg er glad for at kunne sige, at den er på vej ned, og at vi nu afventer en betænkning fra Per Sørensen-udvalget, der formentlig lægger op til, at vi yderligere kan skære sagsbehandlingstiden ned, sådan at vi vil være i stand til at leve op til den beslutning, Folketinget tidligere har truffet, om, at man skulle ned på 8-9 måneder. Men vi venter som sagt på en betænkning, der yderligere vil blive fulgt op af en række delbetænkninger, og vi har den allerstørste opmærksomhed rettet imod problemet.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Selv om Venstre hverken har lod eller del i palæstinenserloven og faktisk var meget imod den, må jeg, da vi jo står bag loven om midlertidigt ophold til jugoslaverne, altså også sige som indenrigsministeren, at de to ting slet ikke kan sammenlignes.

Der er blevet nævnt ordet menneskesyn nogle gange. Jeg er meget glad for, at ministeren nu igen understreger, at det altså er et midlertidigt ophold for jugoslaverne. Det er utrolig vigtigt at blive ved med at understrege offentligt, at det er et midlertidigt ophold, så man ikke skaber nogen uberettigede forventninger, for det ville simpelt hen være ondt. Det drejer sig om, at de fra starten ved, at de skal hjem igen.

Med hensyn til det med automatisk livsvarig opholdstilladelse efter udlændingeloven vil jeg godt bede ministeren bekræfte, at jeg har ret i, at når der er statueret flygtningestatus og den pågældende har fået opholdstilladelse for et par år, sker der næsten automatisk en forlængelse på livstid af de pågældendes opholdstilladelser, og den situation er vi imod.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er glad for, at fru Birthe Rønn Hornbech nuancerede sit synspunkt i anden omgang, for det er jo rigtigt, at der næsten er automatik i det, men ikke fuldstændig automatik. Fru Birthe Rønn Hornbechs udsagn blev misbrugt el-

ler fejlfortolket i den opfølgning, som kom fra hr. Tom Behnke, der gav det indtryk, at hvis bare man opholdt sig her i landet som asylansøger, kunne man næsten automatisk være sikker på at blive her resten af sin tilværelse, og sådan ser virkeligheden under ingen omstændigheder ud. Derfor min oplysning om, at i det, vi kan kalde normalsituationen, er det sådan, at kun halvdelen får opholdstilladelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget *Lissa Mathiasen* (S) og *Poul Andersen* (S) har meddelt mig, at de ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor de anmoder om orlov, jf. Folketingets forretningsordens § 42, stk. 3, litra a, fra og med den 25. maj 1993 og om, at stedfortræderne må blive indkaldt.

Medlem af Folketinget *Erhard Jakobsen* (CD) har meddelt mig, at han ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor han anmoder om orlov, jf. Folketingets forretningsordens § 42, stk. 3, litra c, fra og med den 25. maj 1993 og om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

[Første næstformand]**Retsudvalget (30/4 93):**

Udtræder: Poul Erik Dyrland (S)

Ny stedf.: Jimmy Stahr (S)

Udenrigsudvalget (30/4 93):

Udtræder: Dorte Bennedsen (S)

Nyt medl.: Pernille Forchhammer (S)

Nordisk Råd (3/5 93):

Udtræder: Helge Adam Møller (KF)

Nyt medl.: Gammelgaard (KF)

Udtræder: Gammelgaard (KF)

Ny stedf.: Ahlmann-Ohlsen (KF)

Erhvervsudvalget (3/5 93):

Udtræder: Thomas Thors (S)

Nyt medl.: Eva Fatum (S)

Kulturudvalget (3/5 93):

Udtræder: Thomas Thors (S)

Ny stedf.: Eva Fatum (S)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (3/5 93):

Udtræder: Thomas Thors (S)

Nyt medl.: Eva Fatum (S)

Udvalget vedrørende en Bæredygtig Landbrugsudvikling (3/5 93):

Udtræder: Thomas Thors (S)

Nyt medl.: Eva Fatum (S)

Udvalget til Valgs Prøvelse (3/5 93):

Udtræder: Thomas Thors (S)

Nyt medl.: Eva Fatum (S)

Forsvarsudvalget (3/5 93):

Udtræder: Thomas Thors (S)

Ny stedf.: Eva Fatum (S)

Sundhedsudvalget (17/5 93):

Udtræder: Kirsten Jacobsen (FP)

Ny stedf.: Annette Just (FP)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 25. maj 1993 kl. 12.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvisse til den dagsorden, der er opslået i salen.

Angående Folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvisse til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 16.07